

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 514. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053902703632/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Kære Venner! Vær alle paa det venligste hilsede
fra Eders trofaste Ven — —

*En i alle sine Breve stærkt religiøs, 26-aarig Sekond-
løjtnant af Linjen skriver:*

Assehalie paa Als, Lørdag den 13. Februar 1864.

Vi har nu i nogle Dage ligget her uvirksomme, men det har ogsaa været nødvendigt for nogenlunde at ordne os efter de Kampe og de Anstrengelser, som vort Regiment i den sidste Tid har maattet døje. Als og Dybbølstillingen og Fredericia er nu de tre Holdepunkter . . . Herren være lovet, at jeg endnu er i Live og uskadt! I Træfningen ved Sankelmark Sø fik jeg en mat Kugle i Siden; efter at den havde givet mig et temmelig stærkt Stød, saa jeg var ved at falde om, var den saa pæn at lade være med at gaa gennem Skindet; en anden Kugle — maaske har det været den samme — gik igennem det venstre Kappeærme. Det er med et tungt Hjerte, jeg tilskriver Eder; Tanken om at Overkommandoen har ladet os forlade Danevirkestillingen og frivillig givet den i Fjendens Void har gjort mig modløs og til en vis Grad sløv, dorsk og søvrig. At dette Skridt blev gjort, forstaar jeg ikke. Vel indrømmer jeg, at Vagttjenesten Dag og Nat i Skanserne under disse ublide Vejrforhold har været drøj, og at mange blev syge, men det véd jeg, at enhver var besjælet af Mod og Lyst til at holde ud, saa længe han kunde; det véd jeg, at enhver vilde slaa, til han faldt. Forøvrigt skal jeg ikke opkaste mig til Dommer over Overgeneralens Handling, maaske har han

handlet rigtigt; men sørgeligt, frygtelig sørgeligt var det at gaa bort fra den Stilling, vi alle havde Tillid til, som enhver vilde have forsvaret til det sidste. Enhver af os ønsker, at vi stod der igen, om vi saa skulde døje aldrig saa meget, om saa den ene efter den anden gik bort af Udmattelse, Anstrengelse og Mangel paa Søvn. Vi har gaaet noget igennem, I kære Mennesker, det maa I tro, men det sidste er det værste og tusinde Gange tungere end alt det andet. Dog, vi vil ikke fortvivle, «der er en Herre, der al Ting mægter», han kan endnu give os Sejr over frække Voldsmænd. Jeg er for Øjeblikket Kompagnikommandør, da B. er saaret, dog temmelig let. A. og B. er dræbte, E., F., L., W. og et Par Reserveofficerer, som I ikke kender, er saarede, M. er savnet, maaske er han falden i Fjendens Hænder. Fægtningen ved Sankelmark Sø var Lørdag den 6te; Granaterne regnede ned over os og Kuglerne peb os om Ørerne; vi gav dem det glatte Lag igen, men desværre havde vi kun 2 Kanoner hos os. Der kom fuldstændig Ro over mig, da jeg havde været lidt i Ilden; i Begyndelsen var jeg spændt og urolig. Min Oppasser har jeg ikke set noget til i 14 Dage; jeg er blottet for de nødvendigeste Klædningsstykker, men det er jeg ikke ene om. Herren beskærme vort Fædreland og give det Sejr; vi vil slaa, saa længe vi kan. Tak for alt, I kære Forældre og Sødskende. Samles vi ikke her paa Jorden, saa samles vi ved Jesu Kristi Naade i Himlen. Farvel!